

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"עשי כפי שיורה לך סבא שלך"

הרב ד"ר אברהם טברסקי

שמי אברהם י' טברסקי, ואני צאצא לשושלות חסידיות נכבדות הן מצד אבי, והן מצד אמי. הצד של אבי היו חסידי צ'רנוביל, ושל אמי - חסידי צאנז. כמו כן, הסבא רבא של אבי היה חתנו של האדמו"ר האמצעי, השני בשושלת אדמו"רי חב"ד, כך שאנו גם מתייחסים אל אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד.

גם אני עצמי הוסמכתי לרבנות ושימשתי בפועל כרב במשך כמה שנים בעיר מילווקי, וויסקונסין, עד שנעשיתי לפסיכיאטר ועברתי לפיטסבורג.

אחרי כמה שנים בתפקיד רבני, חשתי חוסר סיפוק בעבודתי, ואחרי שנועצתי בגאון ה'סטייפלר', נרשמתי ללימודי פסיכיאטריה בבית ספר לרפואה. בשנת תש"כ (1960), זמן קצר לאחר שהתחלתי את הכשרתי הפסיכיאטרית, נפגשתי לראשונה עם הרבי מליובאוויטש.

כאשר נכנסתי ליחידות עם הרבי, הוא התעניין במה אני עוסק. סיפרתי לו על לימודיי, והוא אמר, "כאשר תסיים את הכשרתך הפסיכיאטרית, עבור לגור בניו יורק. יש כאן הרבה אנשים הזקוקים לסיוע פסיכיאטרי ושהייתי מעוניין להפנות אותם לפסיכיאטר, אך אינני יכול להפנותם למטפל שיטען שהדת היא נזרחה, ושיאמר להם לזנוח את אמונתם הדתית".

בשעתו - בניגוד למצב היום - לא היו פסיכיאטרים שומרי מצוות בניו יורק. אולם, בתור מטפל צעיר שאך זה עתה מתחיל בדרכו המקצועית, חששתי מפני עומס והצפה. לכן אמרתי לרבי, "אם אעשה זאת, אם אהפוך להיות הפסיכיאטר הדתי היחיד בכל ניו יורק - בה מתגוררת אוכלוסייה שומרת מצוות כה גדולה - לא אהיה מסוגל לשאת את הנטל. איאלץ לעבוד יומם ולילה, שבעה ימים בשבוע. לא יישאר לי שום פנאי, אפילו לא למעט לימוד תורה. שוב לא תהיה לי הזדמנות לפתוח ספר יהודי אי פעם".

בתגובה לכך אמר הרבי, "כאשר יש מצווה שאינה יכולה להיעשות על ידי אחרים, ואתה היחיד שיכול לעשותה, אזי יש למצווה זו קדימות אפילו על פני לימוד התורה".

"זאת אומרת שלא תהיה לי ברירה אלא לוותר כליל על לימוד התורה", אמרתי. "את זאת לא אוכל לעשות, אלא אם כן אקבל הוראה שכזו ישירות מהקב"ה בכבודו ובעצמו". על כך הגיב הרבי, "למה בדיוק אתה מצפה? שמלאך בעל שתי כנפיים ירד ויאמר לך זאת?"

"אסתפק גם ברב הדומה למלאך ה' ", ענית. אני יודע שהייתה זו חוצפה מצדי להתבטא כך, אולם הרבי לא נפגע - הוא רק חיך.

אחר כך שאל אותי הרבי האם קראתי כבר את כתביו של ויקטור פרנקל, הפסיכיאטר ששרד את מחנות הריכוז הנאציים, ובהמשך ייסד את האסכולה הפסיכיאטרית המכונה 'לוגותרפיה', התואמת את גישת היהדות.

בשעתו טרם קראתי את כתבי פרנקל, והרבי המליץ שאקרא אותם. הוא גם אמר שלמדיטציה עשויה להיות השפעה טיפולית חיובית מאוד, אך הדגיש כי חייבים לפתח שיטות מדיטציה העולות בקנה אחד עם האמונה היהודית, ולא כאלה המבוססות על דתות המזרח.

אמרתי לרבי כי כרגע אני עדיין בתחילת ההכשרה

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

הפסיכיאטרית שלי, וכי עדיין אינני בקיא בטיפול באמצעות מדיטציה, אך הבטחתי לחקור את הנושא בהזדמנות הקרובה. מאוחר יותר, קיבלתי מהרבי מכתב בן שלושה עמודים בנושא מדיטציה.

זו הייתה היחידות הראשונה שלי עם הרבי. אני חייב לציין שהרבי הרשים אותי מאוד. כאשר הוא האזין לי, ידעתי שהוא באמת מקשיב, מפנים כל מילה שאני אומר ושוקל את דבריו לפני שהוא מגיב.

המפגשים הבאים שלי עם הרבי אחרי אותה יחידות, היו קצרים מאוד - עמדתי בתור עם כל ההמונים לקבל ברכה מהרבי ודולר לצדקה מידו - ועם זאת, חשתי שהיה לי חיבור מיוחד עם הרבי.

חיזוק לתחושה זו קיבלתי פעם, באמצעות מקרה שהתרחש באחת השנים בהושענא רבה. בשעתו הייתה לי היכרות עם חסיד חב"ד מפיטסבורג, הרב שלום פוזנר, שנהג לבקר אצל הרבי לעתים קרובות. כאשר הוא נסע לרבי בחודש תשרי, ביקשתי ממנו שיביא לי מהרבי פרוסת עוגת 'לקח', אותה נהג הרבי לחלק בתקופת הימים הנוראים. כאשר הוא עבר על פני הרבי, הוא אמר שהוא מבקש פרוסת עוגה עבור ד"ר טברסקי, והרבי העניק לו פרוסה עבורי. הוא המשיך בדרכו אך אז קרה לו הרבי לחזור והעניק לו פרוסה נוספת, באומרו, "וזו פרוסה עבור הרב טברסקי".

מאורע זה שימש עבורי סימן שהעיד על רמת הקשר שלי עם הרבי.

הרבי גם הפנה אלי מטופלים. כלומר, הוא נהג לייעץ לאנשים לפנות ל'רופא יד' - ושמי צוין כ'רופא יד', או כאחד מאלו הנחשבים ל'רופא יד'.

כמו כן, גם אני הייתי שולח מטופלים שלי אל הרבי, משום שנוכחתי בהשפעה הפסיכולוגית החיובית שהייתה לו על בני אדם. אינני יודע אם הוא ממש למד פסיכולוגיה או לא, אולם, גם ה'חזון אי"ש' מעולם לא למד רפואה, ולמרות זאת הוא היה מייעץ לכירורגים כיצד לנתח - את כל הידע שלו הוא רכש מהתורה. כך גם אצל הרבי. היה לו ידע בתחום זה, וייתכן שאת כולו הוא שאב מהתורה, שהיא המקור הנעלה ביותר.

ההשערה שלי היא שהוא הצליח לגרום לאנשים לחוש מיוחדים ובעלי ערך, משום שהוא התייחס אליהם כאל כאלה. זה מזכיר לי סיפור בקשר לנכדתי הצעירה, שכתבה לרבי כשהייתה בת תשע בערך. כל הבנות בכיתה שלה כבר החלו להדליק נרות שבת וחג, אולם המנהג במשפחתנו היה שהבת

לא מתחילה להדליק נרות לפני גיל שתים עשרה, אלא רק אחרי הבת מצווה.

לכן, היא החליטה מיוזמתה לכתוב מכתב לרבי: "רבי יקר, כל הבנות בכיתתי מדליקות נר אחד לפני כניסת שבת, אבל הסבא שלי אומר שאצלנו במשפחה איננו נוהגות להדליק לפני גיל בת מצווה. מה עלי לעשות?"

ובכן, ידוע הרי עד כמה הרבי היה מוצף בשאלות רבות יומם וליל, ואף על פי כן, כעבור יומיים הגיע מכתב מהרבי: "עשי כפי שיוורה לך סבא שלך".

היא באה אלי, וכשראיתי עד כמה עז רצונה להדליק, הבעתי את הסכמתי. אך מה שהרשים אותי יותר מכל הייתה העובדה שהרבי הקדיש מזמנו היקר כדי להתייחס לשאלתה של ילדה בת תשע, בה בשעה שכל העולם כולו נשא אליו את עיניו בשאלות הרות גורל.

זה רק מוכיח עד כמה הוא החשיב כל פרט כמיוחד, וכמו כן, עד כמה הוא הבין היטב את ההשפעה הפסיכולוגית - את גודל המשמעות עבור ילדה צעירה לקבל מענה אישי מהרבי.

הרב ד"ר אברהם י' טברסקי הוא פסיכיאטר וסופר, מייסדו של מרכז השיקום גייטוויי, הממוקם בפיטסבורג, ארצות הברית. הוא רואיין בטינק, ניו ג'רזי בחודש סבת תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ג (1982) — בהתוועדות שבת בראשית, שב הרבי ועורר בתוקף על הצורך להוציא לאור קבצי חידושי תורה בכל עיר ועיר. הרבי גם התייחס למי שמנסים להשתמט מקיום הוראה זו, באמתלא שהם עסוקים בהפצת תורה ובניהול מוסדות, ולכן אין להם פנאי ולא תקציב להוציא לאור קבצים שכאלו. הרבי הדגיש שגם עליהם מוטל להשתתף בכתיבת חידושי תורה לקבצים, ועובדה זו תסייע להם בעבודתם הציבורית, ואפילו תקל עליהם בגיוס כספים לטובת המוסדות שלהם - שכן, כאשר יראו התורמים שהדפיסו קובץ באותה עיר, על ידי אנשים מקומיים, הרי זה יפעל שיינתנו ביד רחבה.¹ כ"ט בתשרי

1 התוועדות תשמ"ג, חלק א, עמ' 335

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד